

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Ἰαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — Νικολάου Ἰω. Σταματέ-
λου : Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ, διήγημα.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Διέκρινε κάτω ἓνα ἄνθρωπον. (Σελίς 371).

ΑΥΤΟΥΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ἈΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ βᾶν Γκράφτ συγκεκινημένος, ἀνα-
σκιρτῶν εἰς πάντα κρότον θύρας, προσε-
δόκα νὰ ἴδῃ εἰσερχομένην τὴν ὄπτασίαν
του, καὶ ἀνεζήτει τὸ σκοτεινότερον μέ-
ρος, ὅπως σταθῇ. Ἄλλ' ἡ μαρκησία ἐνε-

φανίσθη μόνη, ἐδεξιώθη δὲ αὐτὸν κατὰ
τρόπον, ὅστις ἤθελε καὶ εἰς ἡγεμόνα πε-
ριποιήσῃ τιμὴν.

Τὸν προσεκάλεσε νὰ καθῆσθαι, ἵσως διότι
γινώσκουσα τὰς ἔξεις τοῦ βαρβαροῦ ἐκεί-
νου, προτίμησε νὰ τὸν προλάβῃ καὶ νὰ
τοῦ προσφέρῃ ὡς χάριν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
θα ἔπραττε μόνος του.

— Τέλος πάντων σὰς βλέπω, κύριε,
τῶ εἶπεν· εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω ὅ-
λην τὴν χαρὰν μου. Ἐμοῦ φέρετε καμμίαν
καλὴν εἰδήσιν περὶ τοῦ βασιλέως Γουλι-

έλμου; Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐλη-
σμόνησε τὴν σπουδαιοτάτην ἐκδούλευσιν,
ἦν μοι παρέσχέ, καὶ τὴν αἰώνιον εὐγνω-
μοσύνην, ἦν ἡ μεγαλοψυχία του μοι ἐνέ-
πνευσεν.

— Κυρία, φέρω νέαν ἀπόδειξιν τῆς
φιλίας τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου, ἀπήν-
τησεν ὁ βᾶν Γκράφτ, ἐξακολουθῶν νὰ
προσέχῃ εἰς τὰς θύρας καὶ νὰ κατέχεται
ἀπὸ τὴν σταθερὰν ἰδέαν του.

— Μὲ κατευχαριστεῖτε! Ποῖαν ἀρά
γε ἀπόδειξιν; εἶπεν ἡ μαρκησία, ἥτις ἐν-

νοῦσα τὴν ἀγωνιώδη προσδοκίαν τοῦ Ὀλλανδοῦ, ἀπεφάσιζε νὰ ικανοποιήσῃ αὐτὴν ταχέως καὶ κατ' εὐχὴν.

— Συνήντησα καθ' ὁδόν, ἐρχόμενος ἐδῶ, εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ, τρία ἄτομα χωρὶς ἀργύρια, χωρὶς ἄρτον, χωρὶς ἐνδύματα σχεδόν. Εἶνε πτωχαὶ γυναῖκες, τὰς ὁποίας κατέστρεψεν ἡ συμφορὰ.

— Καὶ θὰ τὰς συνεδράμετε βεβαίως ; εἶπεν ἡ μαρκησία, διότι εἶσθε ἀγαθός.

— Κυρία, ἐπειδὴ ἡ συμφορὰ των προήλθεν ἐξ ὑμῶν, δηλαδὴ ἐκ τῆς Γαλλίας, τὰς ἔφερα ἐδῶ κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου.

— Ἄλλὰ ποῖαι εἶνε λοιπὸν αὐταὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἡ κυρία πριγκίπισσα Βέλδενς καὶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς, καταστραφεῖσαι ἐκ τῆς ἐρημώσεως τοῦ Παλατινάτου, πυρποληθέντος ἀσπλαγχνῶς κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου Λουδοῦ. Ἐπειδὴ ἐστεροῦντο τὰ πάντα, δὲν εἶχον ἄσυλον, οὐδ' ἐλπίδα, τὰς παρέλαβα. Ὁ Γουλιέλμος ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὑμεῖς θὰ φανήτε φιλεῦσπλαγχνος καὶ γενναία πρὸς αὐτάς.

— Ἄ, κύριε ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ὠχρὰ ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς συγκινήσεως, ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος, ὅστις ἔσχε τὴν ιδέαν ταύτην, καὶ ὑμεῖς, ὅστις τὴν ἐξετελέσατε, εἶσθε δι' ἐμὲ δύο φίλοι, πρὸς οὓς θὰ τρέφω αἰώνιον εὐγνωμοσύνην.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἔσφιξε τὰς χεῖρας τοῦ βᾶν Γκράφτ μετ' εἰλικρινοῦς ἐγκαρδίου διαχύσεως, μὲ τὸν θρίαμβον τὸν πηγάζοντα ἐκ τῆς συναισθήσεως, ὅτι ἐξεδικεῖτο ἐπὶ τέλους διὰ τὰς γενομένας κατ' αὐτῆς προσβολάς.

— Ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Κάτω, εἰς τὴν ἀμαξίαν μου.

— Τὰς εἶδε κανεῖς ;

— Κανεῖς. Εἶχα μαζί μου μόνον δύο θεράποντας, οἵτινες μοῦ εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἀφωσιωμένοι, καὶ ἓνα ἄλλον ὑπηρέτην, ὅστις φοβούμενος τὸν καταχθόνιον Λουδοῦ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου εἶχε διατελέσει, δὲν ἐτόλμησε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς Βερσαλλίας, καὶ κρύπτεται μέχρι τῆς ἀνχωρήσεώς μου.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθουν ἐδῶ αὐταὶ αἱ ἀτυχεῖς γυναῖκες.

— Πηγαίνω νὰ τὰς προσκαλέσω, εἶπεν ἡσύχως ὁ βᾶν Γκράφτ.

— Ἡ ἀμαξία εἶνε κάτω ; Ἔστω παρὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Σαιν-Σὺρ θέλω ὥστε ἡ ἀμαξία αὐτή, ἡ περιέχουσα τὴν συμφορὰν καὶ εὐγένειαν ἅμα, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως ἡ ἀμαξία τοῦ βασιλέως ἡ ἡγεμονεύοντος πριγκίπου. Μείνατε, κύριε βᾶν Γκράφτ.

Ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον καὶ ἔδωσε τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὸν Μανσῶ. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ ἀμαξία εἰσερχομένη εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Σαιν-Σὺρ.

Ἀφῆνης τὸ κάλπασμα ἵππων πολλῶν καὶ ὁ κρότος ἀμαξίας ταχέως βαινούσης, διέσεισαν τὸ ἔδαφος τῆς παρὰ τὴν μονὴν ὁδοῦ.

— Ὁ βασιλεὺς ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ὁ βασιλεὺς ! εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ ἄνευ συγκινήσεως.

Καὶ ἠθέλησε νὰ παραμερίσῃ.

— Μείνατε καθήμενος, σὰς λέγω, κύριε, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, σφιγγουσα ἐκ νέου τὴν χεῖρά του.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἠγέρθη. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' φέρων τὸν πῖλόν του εἰς τὴν χεῖρα ἐχαίρεισεν εὐσεβάστως τὴν μαρκησίαν καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸν βᾶν Γκράφτ, εἶδε κάλλιστα ἀλλὰ δυσηρεστήθη, διότι τὸν εἶδε καθήμενον πλησίον τῆς κυρίας Μαιντενῶν :

— Κυρία, εἶπε ποῖα εἶνε ἡ ἀμαξία τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς τὴν αὐλήν ; Μήπως ὑπάρχει ἐδῶ κανὲν βασιλικὸν πρόσωπον ; Μήπως ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος ἦλθαν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶσιν.

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ μαρκησία ὑπάρχουν ὅμως ἐντὸς τῆς ἀμαξίας τρεῖς πριγκίπισσαι γερμανίδες, τὰς ὁποίας ἤτοιμαζόμεν νὰ δεχθῶ, ὅτε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ εἰσέλθῃ.

— Πρέπει νὰ τὰς δεχθῆτε, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὡπωσοῦν τεταραγμένος διότι ἔδειξε τὴν δυσαρέσκειάν του, καθότι ἰδὼν τὸν βᾶν Γκράφτ καθήμενον, ὑπέθεσεν ὅτι ἡ μαρκησία εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ προνόμια τοῦ Ὀλλανδοῦ μέχρι τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Σαιν-Σὺρ ἢ ἀγοραία ἀμαξία του.

Ἡ μαρκησία προσέειπε καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Μανσῶ.

— Τίνες εἶνε αὐταὶ αἱ πριγκίπισσαι ; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Ἡ κυρία Βέλδενς καὶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς, Μεγαλειότατε.

— Ἀνήκουν εἰς βασιλεύουσαν οἰκογένειαν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐγίνωσκε κατὰ βάθος κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν γενεαλογίαν τῶν ἐν Εὐρώπῃ εὐγενῶν οἴκων.

— Ἡ κυρία πριγκίπισσα Βέλδενς ! ἐφώνησεν ὁ κλητὴρ ἀναγγέλλων.

Καὶ ἐφάνησαν εἰσερχόμεναι εἰς τὸν θαλάμον τρεῖς γυναῖκες ἢ μᾶλλον τρία φάσματα ὠχρὰ, ἰσχνὰ, φέροντα ἐνδύματα κατερρυπωμένα, ἅτινα ἐπλησίασαν τρέμοντα πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν. Ἡ μαρκησία ἰδοῦσα τὸ θλιβερὸν ἐκεῖνο θέαμα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της καὶ ἤνοιξε πρὸς τὴν ἀτυχεῖ μητέρα τὰς ἀγκάλας τῆς, εἰς ἃς καὶ οἱ τρεῖς πριγκίπισσαι ἐρρίφθησαν μετὰ λυγμῶν.

— Τί εἶνε τοῦτο ; ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς ὀπισθοχωρῶν ἐξ ἐκπλήξεως καὶ σχεδὸν ἐκ τρόμου, τὸσον λησμονήσας τὴν θέσιν του, ὥστε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν βᾶν Γκράφτ, ὅστις διέμενον ἀκίνητος.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μαιντενῶν ἀπαλλασσομένη ἡρέμα τοῦ ἐναγκαλισμοῦ ὅπως πλησίασῃ εἰς τὸν μονάρχην, βλέπετε τρεῖς πριγκίπισσας, αἵτινες πρὸ ὀλίγου ἦσαν πλούσιαι, ἰσχυραὶ, εὐτυχεῖς καὶ αἵτινες ἀπώλεσαν τὰ πάντα ἕνεκα τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ Παλατινάτου.

Ἦρχοντο πεζαί, ἐπαιτοῦσαι ὅπως ζητήσωσιν ἄρτον παρὰ τῆς Γαλλίας, ἥτις τὰς κατήντησεν εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν τὰς βλέπετε, ἄνευ δὲ τῆς γενναιότητος τοῦ κυρίου βᾶν Γκράφτ, ὅστις συναντήσας αὐτὰς καθ' ὁδόν, τὰς παρέλαβεν εἰς τὴν ἀμαξίαν του, τὰ ἀτυχεῖ ταῦτα θύματα, δὲν θὰ ἠδύναντο ἴσως νὰ φθάσωσιν ἕως ἐδῶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὑπερτάτου κριτοῦ παντὸς καταπιεζομένου, ὑπερτάτου προστατοῦ παντὸς πάσχοντος.

Στρεφομένη δὲ πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ἐνώ ὁ βασιλεὺς τεθλιμμένος ἐταπεινῶν διὰ πρώτην φορὰν τὸ βλέμμα ἐνώπιον ἀνθρωπίνων ὄντων :

— Κύριε, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, ἐυαρεστήθητε νὰ εἴπητε πρὸς τὰς κυρίας ταύτας, ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦν τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ὅτι εὐρίσκονται ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐκφραστικὰς λέξεις, ἃς ἐπρόφερον ὁ βᾶν Γκράφτ εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν, αἱ τρεῖς γυναῖκες μετ' ὑποκώφου στεναγμοῦ γονυπετῶς ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, ὅστις δακρυρροῶν ἀνήγειρεν αὐτάς.

Διὰ τῶν ἀπομεινάσων ἀνοικτῶν θυρῶν καὶ ἐκ τοῦ πλησιοχώρου διαδρόμου ἐφαίνοντο οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τινες εὐπατρίδαι, συνηθροισμένοι σιωπηλῶς, καὶ παρακολουθοῦντες μέχρι τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς λεπτομερειῶν τὴν σκηνὴν ἐκείνην τὴν ἔξοχον ὅσον καὶ συγκινητικὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεγείρων τὴν μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν του :

— Τί θὰ πρῆξτε, κυρία ; ἠρώτησε τὴν μαρκησίαν μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

— Μεγαλειότατε, σκοπεύω νὰ παρακαλέσω τὰς κυρίας αὐτάς νὰ δεχθῶσιν τὴν φιλοξενίαν μου ἐν Σαιν-Σὺρ. Εἶνε ἡ σύζυγος, ἡ μήτηρ καὶ αἱ θυγατέρες ἀποθανόντων, ἐνῶ ὑπερήσπιζον τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένειάν των. Ἡ θέσις των εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἰδρῦθη ὅπως παρέχῃ προστασίαν εἰς τὰς θυγατέρας τῶν ἐντίμων, ἀλλ' ἀπόρων εὐπατριδῶν.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ μετὰ βλέμματος πλήρους ἠπιότητος :

— Ὁ ἀπαντήσω εἰς αὐτάς τὰς κυρίας, εἶπε, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας μάλιστα.

Πλησίασας δὲ πρὸς τὴν πριγκίπισσαν Βέλδενς καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της :

— Κυρία, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης ἀλλ' εὐήχου, ἡ εὐχαρίστησις ὅτι θὰ σὰς εὐεργετήσω ἐγὼ αὐτοπροσώπως δύναται μόνη νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποῖον σὰς ἔγεινε μὲ τὴν σκληρότητα παρὰ τὰς διαταγὰς μου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου.

Ὁ βᾶν Γκράφτ διηρμήνευσεν ἐπὶ λέξει τοὺς ἐπισήμους τούτους λόγους τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἐνώπιον τῶσων μαρτύρων ἐκεραυνοβόλει διὰ τὸσον σφοδρὰς ἀποδοκιμασίας τὰς σκληρὰς ἀποφάσεις τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἐκαστος δὲ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτε ὁ

βασιλεύς ἀπῆλθε σιωπηλὸς καὶ κατηφής :

— Τί θὰ ἔλεγε ὁ κύριος Λουβοῶ ἂν ἤθελεν ἀκούσει ;

Πόσον πρέπει νὰ χαίρη ἡ μαρκησία ! ἔλεγον οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἔτεροι πάλιν προέβησαν μέχρι τοῦ νὰ προμαντεύσῃ τὸν ὄλεθρον τοῦ Λουβοῶ.

Ἡ μαρκησία ἠὲ χαρίστησε τὸν βῆν Γκραφτ δι' ἐνὸς τῶν βλεμμάτων της ἐκείνων, ὧν ἦτο ἀπερίγραπτος ἡ εὐγλωττία. Αὐτὸς ἴσως δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκδικηθῆ ἐντελῶς· ἀλλὰ δι' αὐτὴν ὅποια ἐκδικήσεις, σὺν τῇ προσδοκίᾳ ἐκδικήσεως πληρεστέρας !

Ἡσυχολήθη παραχρῆμα περὶ τῶν πριγκιπισσῶν καὶ εἶπε πρὸς τὸν φίλον της Ὀλλανδόν :

— Ἀναμείνατέ με· θὰ ἐπανεέλθω.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Πολὺ καλά. Τώρα εἶμαι πεπεισμένος. Ὁ ἀχρεῖος γραμματεὺς μου δὲν θὰ εἴμπορῆσαι νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν μοῦ τὰ ἔκλεψε.

— Τί εἶνε . . .

— Ναί, κρατοῦμεν τὸ ποσόν, τὸ ὅποῖον ἐκλάπη, καὶ ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται νὰ συλλάβω τὸν Καρνοέλ.

— Εἶνε εἰς τὸ Παρίσι ! ἀνέκραξεν ὁ Βινιορῶ.

— Ναί, καὶ ἔχω ἀποδείξεις τῆς αἰσχροτήτος του. Αὐτὸς εἶνε ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, καὶ τὰ ψεῦδη του δὲν θὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὰς ἀτιμίας.

— Πιστεύετε, ὅτι εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ τοῦ τὰ ἔστειλε κάποιος οφειλέτης τοῦ πατρὸς του ! Ἔβαλλε νὰ τοῦ γράψουν καὶ ἓνα γράμμα . . . διάβασέ το καὶ εἶπέτε μου τί νομίζετε σεῖς.

Ὁ Βινιορῶ ὠχρίασε καὶ ἔλαβε διὰ χεῖρὸς προφανῶς τρεμουσῆς τὸν χάρτην, τὸν ὅποῖον τῷ ἔτεινε ὁ κύριος Δορζέρ.

— Πράγματι, ἐψιθύρισε, ἀροῦ ἀνέγνωσαν, αὐτὸ τὸ γράμμα, φαίνεται, ὅτι τὸ ἔχει ὑπαγορεύσει ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ὑπαγορεύσει σὲ ποιόν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Εἰς κάποιον φίλον του, βεβαίως. . . δὲν γνωρίζω τὸν χαρακτήρα αὐτόν.

— Ὅθι γνωρίζεις ὅμως τοὺς φίλους τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ, ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος. Ἦσο πάρα πολὺ συνδεδεμένος πρὸς αὐτόν.

— Φίλους δὲν εἶχε καθόλου, ἐψιθύρισεν ὁ Βινιορῶ. Μερικοὺς παλαιούς συμμαθητάς . . . καὶ ἐκείνους τοὺς ἐβλεπε πολὺ σπανίως.

— Ὡστε, εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, νὰ ζητοῦμεν νὰ εὐρωμεν τίνος εἶνε ὁ χαρακτήρ αὐτός.

— Νομίζω, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μοῦ τὴν δώσετε . . . ἴσως ἔμπορῆσαι νὰ . . .

— Ὅχι, καιρὸς χαμένος. Ἐεῦρώ τώρα τί νὰ ὑποθέσω περὶ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ νέου, καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ φυλάξω ὡς πειστήριον κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀμφιβάλλουν ἀκόμη.

Ἡ θύρα τοῦ βάλθους ἠνοιξεν ἠρέμα καὶ ἐπρόβαλε τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης, ἡ ὅποια ἄμα εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο μόνος ὁ πατήρ της, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐπανακλείσῃ τὴν θύραν.

— Ἐλα, τῇ ἐφώναξεν ὁ κύριος Δορζέρ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς περιστάσεως.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς παρουσίας τοῦ Μάξιμου διὰ νὰ καταφέρῃ τὸ μέγα κτύπημα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ θέσῃ ἐπὶ τάπητος ἀνευ ἐτέρας σκέψεως τὸ ζήτημα.

Ἐσυλλογίσθη ὅμως, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ταμίου θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξηγηθῆ πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Φίλτατέ μου, σὲ παρακαλῶ ἀποσυρθῆτε. Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, διότι θὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑπόθεσίν σας πλεότερον παρὰ ὅτι σεῖς. Εἶχες ἀδικον νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀκαταστάτου ἀνεψιοῦ μου, ἀλλὰ δὲν εἶσαι καὶ ἄξιος ἀγχόνης δ' αὐτό.

Πηγαίνετε, φίλε μου, καὶ ἔλθετε νὰ δειπνήσωμεν μαζί.

Ὁ Βινιορῶ ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἀλίκη ἀπέφυγε νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀλλ' ἀντήλλαξε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της ταχὺ βλέμμα καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι δὲ τῇ ἔφερε καλὰ νέα.

— Ἦλθες εἰς καλὴν ὥραν, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Λυποῦμαι μάλιστα ὅτι δὲν εἶχες ἔλθει καὶ ἐνωρίτερα. Ὅθι εὕρισκες ἐδῶ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶν.

— Ἐκαμα καλά λοιπὸν ποῦ δὲν ἦλθα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἐμποιεῖ φρίκην, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη ἐν ἀποφασιστικότητι.

— Ναί, ἐπανελάβεν ὁ τραπεζίτης εὐθύμως, τὸν ἀπεχθάνεσαι, διότι ὑπέθεσες, καθὼς ἐγώ, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἦτο ὁ κλέπτης τοῦ χρηματοκιβωτίου μου.

— Ὅχι μόνον δ' αὐτό.

— Φιλτάτη μου, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ ἀποβάλῃς αὐτὰς τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἐπιμένεις νὰ ἔχῃς. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποῖον ἠγάπας εἶνε ἀνάξιος σου.

— Μοῦ τὸ εἶπατε καὶ ἄλλοτε, πάτερ μου, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ πιστεύσω.

— Καλὰ, νὰ τώρα ποῦ δὲν μοῦ μιλεῖς πλέον εἰς τὸν ἐνικόν, αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπε.

— Καλὸ λοιπὸν, πατέρα, σοῦ τὸ ἔαναλέγω πῶς δὲν τὸ πιστεύω καὶ οὔτε θὰ τὸ πιστεύσω ποτέ.

Καὶ οὔτε ὁ Μάξιμος τὸ πιστεύει, προσέθηκεν ἡ νεάνις.

— Ὁ Μάξιμος ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, ὦ ! διάβολε, δὲν τὸ ἐπέτυχες. Ἐ-

ρώτησέ τον νὰ ἴδῃς τί θὰ σοῦ πῆ διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἡ Ἀλίκη οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠρώτησαν τὴν ὄψιν τοῦ νέου, ἐρυθρίσας μέχρις ὧτων καὶ οὐδὲν εἰπόντος.

— Ὀμίλησε λοιπὸν, τῷ εἶπεν ὁ θεός. Εἶπε εἰς αὐτὴν τὴν τρελὴν ὅτι ὁ πρῶην γραμματεὺς μου ἦτο συνεταῖρος ληστῶν. Μοὶ διηγήθης ὅλα τὰ κατορθώματα, ἐξάγαγε λοιπὸν τὸ συμπέρασμα. Νομίζω ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῆς τοὺς λόγους σου πρὸ τῆς θυγατρὸς μου.

— Ὅχι ! ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος, διότι δυστυχῶς ὅ,τι εἶπα ἦτο ἀληθές.

— Πῶς ! ἐψιθύρισεν ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη, καὶ σὺ τὸν ἐγκαταλείπεις . . . σὺ ποῦ μοῦ ὠρκίζεσο χθὲς ἀκόμη.

— Χθὲς ἤμουν πεπεισμένος ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως. Σήμερον, ἀναγκάζομαι ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἠπατώμην.

— Μὰ τί συνέβη ἀπὸ χθὲς ;

— Λυπηρὰ πράγματα. Εἶδα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ νὰ φεύγῃ μὲ μίαν γυναῖκα, ἡ ὅποια βέβαια εἶνε ἡ κλέπτρια.

— Γυναῖκα ! ἐπανελάβε θλιβερῶς ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Ναί, ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη. Καὶ τί γυναῖκα ! Ἐνα ἄθλιον πλάσμα, τὸ ὅποῖον εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μηδενιστῶν.

— Τὸνομά της; εἶπεν ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Μοῦ εἶπεν ἓνα ὄνομα, ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαια τὸ ἀληθινόν της. Σὲ βεβαίως ὅμως πῶς εἶνε κλέπτρια.

— Καὶ λέγεις πῶς ἔφυγε μαζί της ! Γιατί ἔφυγε ; Μήπως τὸν εἶχαν συλλάβει ;

— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη, μὴ ἐπιμένῃς νὰ μάθῃς ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας. Ὅθι σοῦ τὰ διηγηθῶ ἂν τὸ ἀπαιτῆς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι σοῦ ἀρκεῖ ὁ λόλος τῆς τιμῆς μου ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀτιμος.

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου λοιπὸν ;

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου καὶ τῆς συνειδήσεώς μου, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ὁ αὐτουργὸς πράξεων, τὰς ὁποίας ἀποφεύγω νὰ ὀνομάσω διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω πολὺ, ἀλλ' αἱ ὅποια ἔσκαψαν ἀβυσσον ἀδιάβατον μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ.

Ἐμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς, διότι τὸν ὑπερησπίστην ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχω κἀνὲν συμφέρον νὰ τὸν καταστρέψω.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη μετὰ προσπαθείας, ποῦ εἶνε ;

— Πῶς, ποῦ εἶνε ; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, δὲν σκοπεύεις ἐλπίζω νὰ πῆς νὰ τὸν εὕρῃς.

— Θέλω νὰ ἔξεύρω ποῦ εἶνε.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἔχων ἀπέφασιν νὰ τελειώσῃ εἶνε μαζί με τὴν γυναῖκα αὐτήν.

— Ἀπόδειξε πῶς δὲν λέγεις ψεύματα.

— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ; Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ πάγω ἐκεῖ. Ὅθι τὸν ἰδῶ, θὰ ἰδῶ μάλιστα καὶ τὴν συνένοχόν του καὶ αὐριοῦν θὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι μάθω.

— Ἄρκει, διέκοψεν εἰπούσα ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

Σὲ πιστεύω τώρα . . . καὶ δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀποθάνω, προσέθηκε χαμηλόφωνα τὴν φωνήν.

— Ν' ἀποθάνης! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ. Τί σοῦ 'καμα διὰ νὰ μοῦ συντρίβης τὴν καρδίαν; Ἐγὼ θ' ἀποθάνω ἀπὸ λύπην, ἔάν ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἀδικον αὐτὴν ἀπόφασίν σου.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀλίχη ριπτομένη εἰς τὴν ἀγκαλίην του, ὄχι, πατέρα, δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ ἀγαπῶ . . . Συγχώρησέ με ὅμως, διότι δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζήσω. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνον, ἂν δὲν μὲ καλέσῃ ὁ Θεὸς πλησίον του.

Καὶ ἐξεγράφη εἰς λυγμούς.

Ὁ Μάξιμος καὶ αὐτὸς συγκεκινημένος ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ἵνα μὴ φκίνηται ἡ συγκίνησίν του.

— Ὁμίλησε λοιπὸν σύ, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Βοήθησέ με νὰ τὴν κάμω νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν κάμνει καλὰ νὰ μὲ λυπῇ ἔτσι . . . ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πιρακίῃ τὸ γῆράς μου ποῦ δὲν θέλει νὰ 'πανδρευθῇ . . .

— Ποτέ, εἶπεν ἡ Ἀλίχη. Ὑπόσχομαι ὅτι διὰ τῆς βίας θὰ τὸν ἀρνηθῶ, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅτι θὰ τὸν λησμονήσω. Ὁρκίζομαι ὅμως, ὅτι ποτέ δὲν θὰ προσφέρω τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἠγάπησα, καὶ σὰς παρκαλῶ οὔτε καὶ σεῖς νὰ μοῦ 'πῆτε τίποτε δι' αὐτόν, οὔτε σύ, πατέρα, οὔτε σύ, Μάξιμε.

— Μὴ φοβῆσαι ὅτι θὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὁμιλίαν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ, ἀναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνήν. Οὔτε διὰ τὸ σχεδίων μου θὰ σοῦ ὁμιλήσω, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις ν' ἀκούσῃς. Εἶσαι κυρία τῆς θελήσεώς σου, παιδί μου. Θὰ περιμένω νὰ σοῦ ἐπανέλθῃ ἡ φρόνησις.

Καὶ τώρα πηγαίνεις νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν τραπεζαρίαν; Ἐχω νὰ 'πῶ κἄτι τι εἰς τὸν ἐξαδελφόν σου.

Ἡ Ἀλίχη τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπόν της καὶ ἐξήλθε χωρὶς νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὁ ὅποιος ἐνόησε τὸ διατί.

Ὁ πατήρ της ὅμως ἐσκέπτετο ἄλλως.

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, τώρα σ' ἐκτιμῶ, διότι ἐφάνης σταθερός, καὶ χωρὶς σὲ δὲν εἴξευρα τί νὰ κάμω μὲ τὸ πείσμα της.

— Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν κατῴρθωσα τίποτε.

— Ἀπατάσαι, διότι ἐπέτυχες. Ὁ χρόνος θὰ διορθώσῃ τὰ λοιπὰ.

— Τὸ εὖχομαι, θεεὶ μου. Λυποῦμαι ὅμως αὐτόν τὸν Βινιόρ.

— Δὲν εἶνε καὶ τόσῳ ἀξιολύπητος, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ τραπεζίτης. Ἄλλως τε, δὲν ἀνησυχῶ γιὰ 'κεῖνον. Πρῶτον ἡ κόρη μου. Ἄν ἠμποροῦσες νὰ τελειώσῃς τὸ ἔργον σου.

— Νὰ τὴν θεραπεύσω; Δὲν ζητῶ καλύτερον. Ἐν τούτοις . . .

— Τί.

— Ὑπάρχει νομίζω ἓν μέσον.

— Εἰπέ μου το, καὶ τὴν μισὴν μου

περιουσίαν εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω . . .

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη χρημάτων.

Γνωρίζω ὅμως κάποιον ποῦ 'μποροῦσε. Μὲ ἀφήνετε ἐλεύθερον νὰ βλέπω τὴν Ἀλίχην, ὅπως θέλω καὶ μὲ ὅποιον θέλω.

— Βέβαια.

— Τότε φεύγω, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

— Πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ὅταν ἐπιτύχω, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἀνοίγων τὴν θύραν.

Καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Μόνον ἡ κόμησσα 'μπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὰ καλά της τὴν Ἀλίχην.

Η'

Ὁ Μάξιμος ἐξῆλθε τοῦ οἴκου τοῦ θείου του μάλλον συγκεχυμένος ἢ ὅτε εἶχεν εἰσέλθει.

Ἐφρατάζετο, ὅτι ἤθελε τὰ πάντα ταξιθετῆσαι, ἤθελε πληρώσει χαρὰς τὸν κύριον Δορζέρ, ἐπαναφέρων τὴν Ἀλίχην εἰς ὀρθότερας ἰδέας καὶ βεβαιώσει τὸν φίλον του Βινιόρ.

Καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ὑπέστη σκηνὴν θλιβερωτάτην. Ἡ Ἀλίχη ἤθελε ν' ἀποθάνῃ καὶ ὁ Βινιόρ ἦτο περίφροντις.

Αἱ ἐλπίδες ἐξηλέγχθησαν ἀπατηλαί. Τοῦτο συμβαίνει πολλάκις κατὰ τὸν βίον μας.

Ἐμενεν ὅμως καὶ τελευταία τις ἐλπίς. Ἡ κόμησσα Γιάλτα ἐδύνατο διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν κατάστασιν. Ἐπρεπε νὰ φανερώσῃ δηλαδὴ πρὸ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ ὡς πρὸς τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ. Καὶ ἤθελε βεβαιώσει τὴν πιστεύσει ἡ Ἀλίχη, ἀφοῦ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ κόμησσα εἶχεν ὑπερασπισθῆ τὸν ἀπόντα, ἐνόσῳ ὑπέθετεν, ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἦτο ἀθῶος.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς Ἀλίχης, διότι δὲν ἔδιδε τόσην σημασίαν ὁ Μάξιμος εἰς τὰ πρὸ ὀλίγου ἐκδηλωθέντα αἰσθήματα τῆς ἐξαδέλφης του. Οὐδέποτε νεανὶς ἀπαρνεῖται σπουδαίως τοῦ γάμου, διότι δὲν ἐπέτυχε συνοικέσιον ἐξ ἔρωτος. Ὅταν δὲ λάβῃ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἀπόφασιν, σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ ἄνευ ἐλπίδος.

Ἡ Ἀλίχη, νικηθεῖσα διὰ τῶν πραγμάτων, δὲν προσεπῆθε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὑπόθεσίν της, ἀλλ' ἔτρεφε πάντοτε τὴν ἐλπίδα εἰς τὸ βάθος τῆς καιρίας θλιβείσης καρδίας της, ἡ δὲ ὑποταγὴ της ἦτο μόνον φαινομενική.

Ἀπηνεῖτο πρὸς στιγμὴν τὸν Ροβέρτον, ἀλλ' ὠρκετο νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτὲ ἄλλον τινα. Καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φυλάξῃ τὴν ἐλευθερίαν της, διότι ὑπέθετεν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ μνηστοῦ της ἦελε φθάσει.

Αὐτὴν μόνον τὴν πλάνην ἔπρεπε νὰ τῆς ἀφαιρέσωσι, τοῦτο δὲ μόνη ἡ κυρία Γιάλτα ἐδύνατο νὰ κατορθώσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐπ' αὐτῆς ἠλπίζε καὶ διὰ

τοῦτο ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ τὸ ταχύτερον. Θὰ ἔσπευδεν εἰς τὸν οἶκόν της, ἂν ἐγνώριζεν, ὅτι θὰ τὴν εὑρίσκειν.

Ὁ ἰατρός ὅμως Βιλλαγῶς τῷ εἶπεν ὅτι θ' ἀπουσιάσει ἐπὶ ἓν ἡμερονύκτιον καὶ ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐπαύριον.

Ἐπαρηγορεῖτο κάπως εἰς τὰς δυσκολίας ταύτας, σκεπτόμενος ὅτι τὸ αὐτὸ ἐσπέρας θὰ εἶχε τὸ αἰνίγμα λελυμένον, ὅποτε, παρουσιαζόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Βιλλαγῶς πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν συννοχόν του, θὰ ἐδύνατο μετ' αὐτὴν τὴν συνέντευξιν νὰ ὁμιλῇ μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος.

Δὲν εἶχε πράξει ὅ,τι ἐπεθύμει καὶ ἐβάδιζε δυσηρεστημένος καὶ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων.

Ποῦ ἐπήγαιεν; Οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζεν. εἶχε δὲ λάθει μηχανικῶς τὴν ὁδὸν Σιατηδῶν, ὅτε, φθὰς εἰς τὸ μπουλβάρ Μαλέμπ, ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Γῶγον.

Δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τοῦ περιπάτου των ἐκείνου, τοῦ καταλήξαντος εἰς τὴν ἀνέλπιστον ἀνακάλυψιν, καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Περιάκ.

Ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος Καρδίας δὲν ἀπέιχε πολὺ τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, ὁ δὲ Μάξιμος ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κύριον Βιδάρ ἂν συνέβη τι εἰς τὸ ἐγκαταλειφθὲν μέγαρον.

Ἐβαίνει λοιπὸν βραδέως, διότι εἶχε καιρὸν νὰ χάσῃ, καὶ ἡ πείνα δὲν τὸν κατέελαθεν ἀκόμη, ἂν καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος του εἶχε παρέλθει.

Αἱ ἀπασχολήσεις καταστρέφουσι τὴν ὄρεξιν.

Φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παρκ Μονσῶ, ἐσκέφθη νὰ ἴδῃ τὸ μέγαρον τοῦ Βορισῶφ, καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὸν πειρασμόν, ἂν καὶ ἡ ἐκδρομὴ του αὐτῆ δὲν εἶχεν ὠρισμένον σκοπὸν. Καὶ δὲν μετενόησε δι' αὐτό, διότι εἶδεν ὅτι ὁ ταγματάρχης δὲν εἶχε ψευστῆ. Οἱ ὑπηρεταὶ του κατεγίνοντο νὰ ἐτοιμαζῶσι τὰ πράγματά του. Βεβαίως ὁ κύριος των ἀνέμενεν.

— Καλὸ ταξίδι! ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος, καὶ μακάρι νὰ μὴ ξαναγυρίσῃς πειά. Τί ἀνυπόφορος ἄνθρωπος! . . . καὶ ὅμως ἂν θεραπεύσω τὴν ἐξαδέλφην μου ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, αὐτὸς βεβαίως ἔχει βοηθήσει εἰς τοῦτο, διότι αἱ πενήντα χιλιάδες φράγκα καὶ τὸ πλαστὸν γράμμα ἀποδεικνύουν πολὺ καλὰ τί κατεργάρας εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ θεὸς μου θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ τῆς τὰ δείξῃ τῆς κόρης του. Καὶ θὰ τῆς τὰ εἶδεινε βεβαίως, ἂν δὲν ἀρχίζεν ἀμέσως τὰ κλάματα. Δὲν πειράζει ὅμως. Ἡ Ἀλίχη θὰ τὰ ἐνόησῃ ὅλα, ἀμα τῆς ὁμιλήσῃ ἡ κόμησσα.

Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐστάθη πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Βορισῶφ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν Βινιό, καὶ ἐβάδιζε βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὅτε κραυγὴ τις ἐπληξε τὰ ὠτά του καὶ τὸν ἀπέσπασε τοῦ ρεμβασμοῦ του.

Ἐγείρων τὴν κεφαλὴν εἶδε μεγάλω-
μον ἵππον, τοῦ ὁποῖου τὸ στέρνον τὸν
ἤγγιζε σχεδόν, ἐξευγμένον εἰς κομποτά-
την βικτωρίαν, τὴν ὁποίαν διηύθυνε γυνή
μόλις κατορθώσασα διὰ δυνάμεως ἐξαιρε-
τικῆς νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἀμέσως ἐπήδησε παρα-
πλεύρως καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ συγ-
γνώμην διὰ τὴν ἀδεξιότητά του, ὅτε ἀνε-
γνώρισε τὴν κόμησσαν Γιάλτα, ἀνεστρα-
μένην πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ σύρουσαν τοὺς
χαλινοὺς, διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν δρόμον τοῦ
ἵππου τῆς.

Παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ ἄνθρωπον, ὁ
ὁποῖος εὐχαρίστως θὰ ἐθυσιάζετο δι' αὐ-
τήν, ἀλλὰ δι' ἄλλου τρόπου.

— Σεῖς! ἀνέκραξεν αὐτὴ ὡχρὰ διὰ
τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ὁ Μά-
ξιμος.

— Σεῖς! ἀνέκραξε καὶ ὁ Μάξιμος ἀφη-
ρημένος διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς συναν-
τήσεως.

Τὰ δύο μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα
διεσταυρώθησαν.

Ἡ κόμησσα ἔφερε πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν,
καὶ ὁ ἀκόλουθος, ὅπισθεν καθήμενος, τὴν
μικρὰν στολήν.

— Σὰς πρίνω μαζὺ μου, εἶπε διὰ φω-
νῆς συγκεκινημένης. Ἀναβῆτε γρήγορα,
ἡ Νέτζι δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιμένῃ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναλη-
φθῇ ἡ πρόσκλησις. Ἐλαβε θέσιν παρὰ τὸ
πλευρὸν τῆς κομήσεως, καὶ ἡ ὑπερήφανος
Νέτζι ἀπῆλθεν ὡς σφαῖρα τηλεβόλου.

— Δὲν ἔξεύρετε πὼς ἐφοβήθηκα, ἐψι-
θύρισην ἡ κόμησσα. Ἐνα βῆμα ἀκόμη καὶ
θὰ σὰς κατεπατοῦσε τὸ ἄλογόν μου.

— Σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴν, εἶπε ζωηρῶς
ὁ Μάξιμος, καὶ ἡ χαρὰ, ὅτι σὰς ἐπανεῖ-
δα, ἤθελε μὲ παρηγορήσῃ διὰ τὰς πλη-
γὰς. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατόρθωσα ν'
ἀναβάλλω τὴν ἐπίσκεψίν μου δι' αὐριον,
ἀλλὰ ἰδοὺ ποῦ ἤλθατε.

— Ἦλθα! Τί θέλετε νὰ πῆτε. Μόλις
πρὸ μιᾶς ὥρας ἐξῆλθα καὶ ἐπήγαίνα εἰς
τὸ σπίτι διὰ νὰ σὰς περιμείνω.

— Πῶς, δὲν ἀνεχωρήσατε σήμερα τὸ
πρῶτ' διὰ νὰ πάτε εἰς τὴν ἐξοχὴν μιᾶς
φίλης σας;

— Ὅχι.

— Τότε, γιατί μοῦ εἶπεν ὁ κύριος Βιλ-
λαγῶς, ὅτι...

— Τὸν εἶδατε;

— Ναί! ἤλθε σήμερα τὸ πρῶτ'... πρῶ-
την φορὰν ποῦ ἤλθε εἰς τὸ σπίτι μου.

— Καὶ τί ἤθελε νὰ σὰς πῆ; Ὁμιλή-
σετε, λέγετε!... Λοιπόν.

— Δηλαδῆ... δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ ν'
ἀρχίσω, ἐψιθύρισην ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος,
διότι ἡ κόμησσα ἐδείκνυε τόσην ἀνυπο-
μονησίαν. Μοῦ εἶπε τόσα πολλὰ...

— Γιὰ μέ;

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ ὑγεία σας ἀπῆται
μεγάλην περιποίησιν καὶ μοῦ ἐσύστησε,
καθὼς πάντοτε, νὰ μὴ παρατείνω ἐπὶ
πολλὴν ὥραν τὰς ἐπισκέψεις μου καὶ ν'
ἀποφεύγω μερικὰ θέματα ὀμιλίας.

— Σὰς παρεκάλεσε νὰ μὴ μοῦ ὀμιλήτε
περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ;

— Ὅχι ἀκριβῶς... ἀλλὰ ἀπὸ μερι-
κούς λόγους του, ἐνόησα ὅτι γνωρίζει,
ὅτι ἐνασχολεῖσθε περὶ αὐτοῦ.

— Ἐλπίζω, ὅτι τοῦ ἀπεβάλλατε αὐ-
τὴν τὴν ἰδέαν, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— Προσεπάθησα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος, ἀλλὰ νομιζώ, ὅτι ἐπιμένει. Ἐχει
πρὸς τοῦτο λόγους, τοὺς...

— Τίνας;

— Καὶ ἐκεῖνος ἐνασχολεῖται περὶ τοῦ
Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

— Τί ἐτόλμησε...

— Ἐκ τύχης. Περιπατῶν μὲ κάποιον
φίλον του, συνήντησε αὐτὴν τὴν γυναῖκα,
περὶ τῆς ὁποίας σὰς ὠμίλησα, τὴν συνέ-
νοχον τῆς κλεπτρίας, ἡ ὁποία ἔκοψε τὸ
χέρι τῆς εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ
θεοῦ μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὁ φίλος του, τοῦ εἶπεν ὅτι
ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατῴκει εἰς ἕνα σπίτι τῆς
ὁδοῦ Ζουφροᾶ... ὅπου μὲ εἶχε σύρει καὶ
μὲ διὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ βραχιόλι ποῦ εἶ-
χεν ἀφήσει ἡ συνένοχος τῆς... ἐνθυμεῖσθε
ἴσως τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

— Βέβαια, βέβαια. Ἐξακολουθεῖτε,
εἶπεν ἡ κόμησσα, μετὰ συγκινήσεως τὴν
ὁποίαν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Μάξι-
μος.

— Ὁ φίλος τοῦ ἱατροῦ ἐγνώριζε φαί-
νεται, ἐπανελάθεν οὗτος, ὅτι ἡ γυναῖκα
αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ Ροβέρτου δὲ
Καρνοέλ. Τὸ εἶπε, καί...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὁ Βιλλαγῶς ἐ-
ψεύσθη.

— Ἰσχυρίζεται πὼς ἔχει ἀποδείξεις

— Τίνας ἀποδείξεις.

— Ἀπόψε συνέβησαν τόσα πράγματα,
τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ σὰς διηγηθῶ... ὁ-
πῆρξα μάρτυς εἰς πολὺ παραξένα πράγ-
ματα... τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὸ ἴ-
διο ἐκεῖνο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ...
καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔπαιξε τὸ σπου-
δαϊότερον πρόσωπον... Ὅτ' σὰς τὰ διη-
γηθῶ ἄμα φθάσωμεν.

— Καὶ ὑπῆρξατε καὶ σεῖς μάρτυς, εἶ-
πατε;

— Ναί. Ἦμουν ἐκεῖ, τὰ εἶδα ὅλα καὶ
τόρα εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρ-
νοέλ εἶνε ἐραστὴς καὶ συνένοχος αὐτῆς
τῆς ἀρχείας.

— Καὶ εἶπατε εἰς τὸν Βιλλαγῶς ὅ,τι
εἶδατε; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς
ἠλλοιωμένης.

— Ὅχι. Ἀλλὰ εἶτε ὁ ἴδιος εἶτε ὁ φί-
λος του τὸν ἐπληροφόρησε, εἶτε διότι ἐ-
μάντευσεν ὅ,τι ἤθελα νὰ τοῦ κρύψω...
νομιζώ, ὅτι τὰ ἔξεύρει ὅλα.

— Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ ἔξεύρω τί μὲ πε-
ριμένει, ἐψιθύρισην ἡ ξένη.

Ἡ κόμησσα ὠμίλησε χαμηλοφώνως καὶ
ὅμως ὁ Μάξιμος ἤκουσε τοὺς λόγους ἐ-
κείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπεδήλουν εἰς αὐτόν,
ὅτι κίνδυνόν τινα διέτρεχεν αὐτῇ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἀνέκραξεν.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ κυρία
Γιάλτα. Ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακα-
λῶ. Μοῦ ἐβεβαίωσατε, ὅτι ὁ κύριος δὲ

Καρνοέλ εἶνε ἄθλιος. Καὶ ὁ ἱατρός εἶνε
τῆς γνώμης σας, ὑποθέτω.

— Ἐγὼ μᾶλλον εἶμαι τῆς ἰδικῆς του.
Ἄφ' οὔ εἶδε αὐτὸν τὸν Καρνοέλ νὰ τὸν
σώσῃ ἐκεῖνη ἡ ἀρχεῖα ἀμφέβαλλε ἀκόμη.
Δὲν ἐμποροῦσα νὰ πιστεῦσω ὅτι ἐνδιαφέ-
ρεσθε δι' ἄνθρωπον ἀνάξιον. Ὁ ἱατρός μοῦ
διεσκέδασε τὰς τελευταίας ἀμφιβολίας.
Μοῦ εἶπε τί ἔκαμεν ὁ Καρνοέλ, ἀφ' οὗ ἐφυ-
γεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

Ἐπρεπε νὰ σὰς πῶ πρῶτα, τί ἔκαμεν
εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον καὶ ποῖοι τὸν ὠδή-
γησαν ἐκεῖ, ἀλλὰ...

— Περιττόν. Εἰπέτε μοι τὰ λοιπὰ.

— Καλὰ λοιπόν, ἀφ' οὗ θέλετε ν' ἀκού-
σετε πρῶτα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐ-
τῆς, μάθετε ὅτι ὁ Καρνοέλ ἠκολούθησε
τὴν ἐρωμένην του ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησεν
εἰς ἕνα ἄλλο σπίτι ὅπου μένουσιν μαζύ.

— Καὶ ὁ Βιλλαγῶς γνωρίζει αὐτὸ τὸ
σπίτι;

— Βέβαια. Ὁ φίλος του τοῦ τὸ εἶπε.
Κάθεται εἰς μίαν συνοικίαν ἐργατῶν, πλη-
σίον τοῦ Ἁγίου Φιλίππου.

— Νομίζετε;

— Διατί ὄχι; Ὁ ἱατρός μάλιστα μοῦ
εἶπε καὶ νὰ πάμε.

— Εἶχεν αὐτὴν τὴν τόλμην.

— Καὶ θὰ πάμε, μὲ τὸν φίλον του ἀ-
πόψε... τὴν νύκτα...

Ὅτ' τοὺς συναντήσω εἰς τὰ Ἡλύσια
Πεδία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ...

— Δὲν θὰ πάτε. Σὰς τὸ ἀπαγορεύω.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω τὸ
γιατί; εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος καὶ
γοητευμένος ταυτοχρόνως διὰ τὸ ὕψος
τὸ ὁποῖον ἐλάβανεν ἡ κόμησσα.

Δὲν θὰ τῷ ὠμίλει βεβαίως προστακτι-
κῶς. Ἐὰν ἦτο πρὸς αὐτὴν ἀδιάφορος.

— Διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἐτρέχετε
εἰς τὸν θάνατον, ἀπεκρίθη ζωηρῶς.

— Εἰς τὸν θάνατον!

— Ὁ Βιλλαγῶς θέλει νὰ σὰς παρα-
σύρει εἰς ἐνέδραν. Δὲν θὰ ἐπιστρέφατε ζῶν
ἂν τὸν ἠκολουθεῖτε ἀπόψε.

— Καὶ τί συμφέρον ἔχει ὁ ἱατρός διὰ
νὰ μὲ ξεπαστρέψῃ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ
ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρο.

— Τὸ αὐτὸ συμφέρον, διὰ τὸ ὁποῖον
σὰς ἐμπόδιζε νὰ μὲ δῆτε.

Γνωρίζετε πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θέ-
λει νὰ μάθω. Ἦλθε εἰς τὸ σπίτι σας ἐξ-
επίτηδες διὰ νὰ σὰς πείσῃ ὅτι θὰ εἶμαι
ἀποῦσα ἕως αὐριον. Τὸ ψεῦδος αὐτὸ εἶχε
τὸν σκοπὸν του.

Ἐὰν ὡς ἐκ θαύματος δὲν σὰς συνήντων,
δὲν θὰ σὰς ἐβλεπα σήμερον. Καὶ ὁ Βιλλα-
γῶς σκέπτεται ὅτι αὐριον δὲν θὰ εἴσθε
μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Πῶς! ὁ Βιλλαγῶς, ὁ ὁποῖος ἐκαυ-
χάτο ὅτι σὰς ἦτο τόσον ἀφοσιωμένος, ὁ
Βιλλαγῶς συνωμοτεῖ ἐναντίον σας. Δὲν
τολμῶ νὰ πῶ ἐναντίον σας, ἂν καὶ μοῦ
ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μὲ συμπαραλάβετε
εἰς τὴν προγραφὴν.

— Μὴ ἀστειεύετε. Εἶνε σοβαρὰ τὰ
πράγματα. Ὅτ' σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως,
ἔως ὅτου φθάσωμεν ἄς ὀμιλήσωμεν δι'
ἄλλο τι.

Είδατε τὴν ἐξαδέλφην σας ἀπὸ τῶν συμβάντων τῆς νυκτὸς ἐκείνης ;

— Μόλις πρὸ ὀλίγου.

— Μόνην ;

— Ὁχι, ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ πατὴρ της. Ἡ σκηνὴ ἦτο πολὺ θλιβερά. Δὲν ἔκρυφα τί ἐσκεπτόμην περὶ Καρνοέλ. Ἡ Ἀλίκη δὲν μοῦ ἀντεῖπεν, ἀλλὰ διεκήρυξε κατηγορηματικῶς, ὅτι δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν πιστεύει λέξιν ἀφ' ὅσα τῆς λέγετε, καὶ ἐννοεῖ νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν ἀπόντα, ἕως ὅτου ἀποδειχθῆ ἡ ἀθωότης του.

Εἶνε γυνὴ καὶ ἔχει πίστιν.

— Ἐπιδοκιμάζετε λοιπὸν ὅτι ἐπιμένει ;

— Βεβαίως.

— Καὶ γὰρ ὑπέθετα ὅτι σεῖς ἔμπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

— Ἐγὼ ;

— Ἀναμφιβόλως. Θὰ σὰς ἤκουε τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον γνωρίζει ὅτι δὲν εἶσατε ἐχθρὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Ἐὰν ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς μου θὰ τὸν νυμφευθῆ.

— Αὐτὸ λέγετε !

— Βεβαίωτατα. Θὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τινὰς στιγμὰς, διότι ἐφθάσαμεν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα μὴ θέλουσα νὰ καταβῆ ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῶν ὑπηρετῶν της, ἔστη παρὰ τὴν μικρὰν ὀπισθίαν θύραν, ὅπουθεν εἶχεν εἰσέλθει τὸ πρῶτον ὁ ἐξαδελφος τῆς Ἀλίκης ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ ὑπηρετῆς ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ ἡνία ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς κομῆσσης, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε καὶ διαταγὴν τινὰ εἰς γλῶσσαν ἀγνωστον.

Ἡ κόμησσαι εἰσῆλθε πρώτη καὶ ὁ Μάξιμος τὴν ἠκολούθησεν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῆ εἰς τὸ ἀγαπητόν της περίπτερον τὸ προσωρισμένον διὰ τὰ γυμνάσιά της, ἔλαβεν ἄλλην ὁδόν.

— Ποῦ μὲ ὀδηγεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Ἡ δενδροστοιχία, δι' ἧς ἐβάδιζον, ἔληγε πρὸ μεγάλου θερμοκηπίου, γέμοντος ἀνθῶν καὶ χλόης, μολοντί ἡ ἐποχὴ δὲν ἦτο κατὰλληλος.

— Ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία Γιάλτα, ἔμποροῦμεν νὰ ὀμιλήσωμεν ἐλευθέρως. Κανεῖς δὲν θὰ μὰς διακόψῃ.

— Οὔτε ὁ ἱατρός ; ἠρώτησε γελῶν ὁ Μάξιμος.

— Ὁχι, διότι καὶ ἂν ἔλθῃ θὰ τοῦ εἰποῦν, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

— Μήπως σκέπτεσθε νὰ μὴ τὸν ξαναδεχθῆτε πλέον.

— Θὰ τὸν δεχθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν ἀλλὰ θὰ εἶνε ἡ τελευταία.

— Μὲ τὰ σωστά του λοιπὸν ἔγινεν ἐχθρὸς σας ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μάξιμος δὲν εἶδε καμμίαν σπουδαιότητα ἔκαμε τὴν κόμησσαι νὰ φριξῇ.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη βραδέως, ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτόν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος τὴν ἐθεώρει διὰ βλέμματός ἐκπλήκτου, προσέθηκεν :

— Ἐλθετε, θὰ τὰ μάθετε ὅλα.

Καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς μεμονωμένον ἐν τῷ θερμοκηπίῳ δωμάτιον, ὅπου ἔθαλλον αἱ καμέλιαι, διασκευασμένον ἀγροτικῶς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ κόμησσαι εἰς τὸν Μάξιμον ἅμα ἐκάθησαν, εἶδατε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ χθὲς τὴν νύκτα ;

— Μόλις τὸν εἶδα, διότι ἐφάνη καὶ ἀμέσως ἐξηφανίσθη. Τὸν εἶχε φέρει ὁ Βορισῶφ εἰς μίαν κλειστὴν ἄμαξαν, τὴν ὁποίαν ὠδήγηε ὁ ἴδιος, καὶ εἰσῆλθε μὲ καλὴν συνοδίαν εἰς τὸ μέγαρον ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἡ συνένοχος του. Ἐφυγαν δὲ ἀμέσως σχεδὸν διὰ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου. Ὁ συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει εἰς τὸν δρόμον, ἔβαλλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ κάμουν ἔστρον, ἀλλ' οἱ γείτονες εὐγῆκαν εἰς τὰ παράθυρα, ἐφώναζαν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ φύγουν. Θὰ τοὺς ἐπιαναν ὅλους μαζί.

Τώρα πῶς ἡ γυναῖκα αὕτη κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα των, ἀγνοῶ, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν, εἶχεν ὡς συμβοηθὸν κτήπιον, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε πάρα πολὺ.

— Ποῖον λοιπὸν ;

— Θὰ σὰς ἐκπλήξω καὶ φοβοῦμαι, ὅτι θ' ἀνησυχῆσετε. Θὰ ἦτο κακὸν ὅμως ἂν ἐσιώπων, διότι ὁ κύριος οὗτος εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων σας. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ σύμμαχος αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἡ ὁποία προστατεύει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, εἶνε ὁ διδάσκαλός σας τῆς ξιφασκίας.

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Μάξιμου, ἡ κυρία Γιάλτα ἐδέχθη τὴν ἐκμυστήρευσιν τζύτην μετὰ τελείας ἀδιαφορίας.

— Ἄ ! εἶπεν ἡσύχως, τὸν ἀνεγνωρίσατε λοιπὸν τὸν Καρδίκη ;

— Ναί, ἂν καὶ εἶχεν ἐνδυθεῖ σύμφωνα πρὸς τὸν συρμόν' ἐδείπνησε εἰς τοῦ Μπιγνιὸν μετὰ τοῦ Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος τὸν μετεχειρίζετο ὡς φίλον, χωρὶς νὰ ὑποθέτῃ ὁ ταλαίπωρος τί ἤθελε τοῦ συμβεῖ κατόπιν.

— Ὁ Καρδίκης εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ δὲν νομίζετε πῶς σὰς προδίδει ;

— Ποιὸς σὰς τὸ λέγει ;

— Αἱ σχέσεις του μετὰ μηδενιστριάς καὶ αἱ περίεργοι ἀνδραγαθίαι του.

— Δὲν ἠξέυρω, ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε μηδενίστρια, ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι ὁ Καρδίκης εἶνε Πολωνὸς πρόσφυξ, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέφῃ τὰ σχέδια τοῦ Ρώσου κατασκόπου.

— Ὡστε δὲν εὐρίσκετε κακόν, ὅτι ἔλαβε τὸ μέρος τῶν δύο αὐτῶν κλεπτῶν, διότι βεβαίως καὶ ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ὁ Καρνοέλ ἐβοήθησαν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἤνοιξαν δι' ἀντίκλειδος τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θεῖου μου.

— Ἀπατάσθε, διότι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοὺς γνωρίζει καὶ πρώτην χθὲς φορὰν εἶδε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν ἔσωσε.

— Αὕτη ὅμως βέβαια εἶνε κλέπτρια.

— Διόλου, οὐδ' ἐκείνη, οὐδ' αὐτός.

— Ἀγνοεῖτε, ὅτι εὐρῆκαν ἐπάνω του τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκων, αἱ ὁποῖαι ἐχάθησαν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον ;

— Ὁ κύριος Βορισῶφ δὲν τὰς εὐρήκε ;

— Ναί, καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν θετὸν μου μὲ ἓνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ὁ Καρνοέλ ἔβαλε νὰ τοῦ γράψουν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσιν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Τοῦ ἐστάλη, καθὼς ἰσχυρίζεται, ἀπὸ ἓνα φίλον τοῦ πατρὸς του, φίλον ἀνώνυμον.

— Ἡ ἀπὸ ἓνα ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη τὴν πανουργίαν αὐτὴν διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Ἡ μία ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἐξηγήσεις εἶνε βεβαίως ἡ ἀληθής.

Ἐγένετο σιωπὴ. Ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις τῆς κομῆσσης δικαιολογούσης τὴν διαγωγὴν τοῦ Καρνοέλ.

Τὰ πράγματα βεβαίως ὑπέκρυπτον μυστήριον, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ περιέμενε ἀνυπομόνως, ὅπως ἡ μεγάλη αὕτη κυρία τῷ ἐξηγήσῃ ὅλα ταῦτα.

Εἶχεν ἀποφασίσει μάλιστα νὰ τῇ θέσῃ καὶ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν, ὅτε θόρυβος βημάτων ἤγειρε τὴν προσοχήν του. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε κηπουρὸν τινὰ προχωροῦντα μὲ σκαπάνην ἐπ' ὤμου καὶ τὸ ποτιστήριον ἀνὰ χεῖρας.

Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ οἱ ὑψηλοὶ ὠμοὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἤγειραν πρῶτον τὴν προσοχήν του, ἀλλ' ἅμα τὸν προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον, ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸν Ρώσον κύριον, ὅστις διαδοχικῶς ἐγένετο ὁ θυρωρὸς τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ καὶ ὁ προστάτης τῆς ψευδοῦς κυρίας Σερζάν.

Ἡ παράδοξος αὕτη ἐμφάνισις ἀπέσπασεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Τί ἔχετε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσαι χωρὶς νὰ συγκινηθῆ.

— Μὰ . . . αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος.

— Καλὰ, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος περιποιεῖται τ' ἀνθῆ μου. Ἦλθε καὶ ἅμα μὰς εἶδε ἔφυγε, διὰ νὰ μὴ μὰς ἐνοχλήσῃ.

Πράγματι δὲ ἐχαιρέτισε διὰ τοῦ ψιαθίνου πύλου του καὶ ἐξήρηστο.

— Ναί, ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὴν γνωρίζει τὴν κλέπτρια, καὶ εἶνε μάλιστα περισσότερον συνδεδεμένος μαζί της ἢ ὁ ὀπλοδιδάσκαλός σας. Αὐτὸς ἐφύλαττεν ἄλλοτε τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ. Αὐτὸς κατόπιν προσεποιεῖτο τὸν Ρώσον αὐθέντην καὶ προστάτην αὐτῆς τῆς ἀρχείας. Ἦτο συνεργὸς της ὅτε μοῦ ἐπῆρε τὸ βραχιόλι. Ἦλθμεν εἰς ἔριδα μαζί καὶ ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσωμεν τὴν ἐπομένην.

— Βλέπετε, ὅτι ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ μὴ δώσετε προσοχήν, εἶπεν ἡσύχως ἡ κόμησσαι. Θὰ ἔμονομαχοῦσατε μ' ἓνα ὑπὴρτην.

— Καὶ δὲν ἐκπλήττεσθε, ὅτι ὁ κηπουρὸς σας εἶνε συνένοχος τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Δὲν ἀμφισβᾶλλω, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδα ἀπόψε εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

— Δι' οὐδὲν ἐκπλήττομαι. Ἐννοῶ ὅμως, ὅτι σεῖς ἐκπλήττεσθε δι' ὅλα, καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ σὰς εἰπῶ ὅ,τι ἤθελα νὰ σὰς κρύψω.

Μάθετε λοιπόν, ὅτι γνωρίζω ὑπὸ τίνος ἐγένετο ἡ κλοπή, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τόσας δυστυχίας.

— Τὸ ἤξεύρατε καὶ ἐσιωπᾶτε!

— Ἀκούσατέ με πρὶν νὰ μὲ κρίνετε. Καὶ πρῶτον ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θείου σας ἐπῆραν μόνον ἓνα κασάκι ἀνήκον εἰς ἓνα Ρῶσον κατὰσκοπον.

Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ἐπῆραν καὶ ἓνα χρηματικὸν ποσόν. Θὰ φθάσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἐγένοντο ὅπως ὑποτίθεται.

— Ὡστε οἱ κλέπται ἦσαν μηδενισταὶ . . . αὐτὸ καὶ ἡ γὰρ ἐσκέφθην.

— Ἡ κυβέρνησις, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας εἶνε ὁ Βορισῶφ, ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς ἐκτὸς τῶν μηδενιστῶν.

— Ποίους;

— Ὅλους τοὺς προγεγραμμένους. Ὅλους ὅσοι ὑπερήσπισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πολωνίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ζῶσιν ἐξόριστοι, μακρὰν τῆς κατακτηθείσης πατρίδος των.

— Ὡστε ἡ γυνή, ἡ ὁποία τὰ διηύθυνεν ὄλ' αὐτὰ θὰ εἶνε πρόσφυξ, διότι γυνὴ ἔκοψε τὸ χεῖρ της εἰς τὸ μηχανημα.

— Ὅποια καὶ ἂν εἶνε, ἐνήργησε κατὰ τοῦ πράκτορος τῶν δυναστῶν τῆς πατρίδος της. Ὁ Βορισῶφ αὐτὸς εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν μηδενιστῶν καὶ νὰ τοὺς καταγγέλλῃ.

Τὸ κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταθέσει εἰς τοῦ θείου σας, περιεῖχε τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις εὐρείας συνωμοσίας κατὰ τῆς Ρωσικῆς τυραννίας. Τὰ ἐγγράφα αὐτὰ τοῦ τὰ εἶχε δώσει προδότης τις, ὅστις καὶ ἐτιμωρήθη, καὶ οἱ πατριῶται, τοὺς ὁποίους ἐξέθετον, ἤθελον νὰ τὰ ἀνκλαβῶσι πάσῃ δυνάμει.

— Καὶ νὰ τὰ κλέψουν μόνον εὐρήκαν κατὰλληλον;

— Εἰς αὐτοὺς ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Ἦσαν καλὰ πληροφορημένοι καὶ ἤξευραν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις δὲν ἦτο καὶ τόσῳ δύσκολος. Ἐγνώριζαν, ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἕως τὸ μεσονύκτιον οὐδεὶς ἐφύλαττε τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Διάβολε! θὰ τὸ εἶπεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Σᾶς ὠρκίσθην πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοὺς ἐγνώριζε διόλου. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι καὶ τώρα.

— Ἀλλὰ τέλος εἶχαν φίλους εἰς τὸ σπίτι;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τίνας; Ἄν δὲν εἶνε ὁ Καρνοέλ, δὲν εἶνε βέβαια ὁ Βινουρὺ.

— Ὁχι. Ἄλλως τε δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε ποῖος τοὺς ἐβοήθησε. Δύο ἐξ αὐτῶν ἀνέλαβον τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον διήγημα, εἶνε ἔργον τοῦ κ. Νικ. Ίω. Σταματέλου, οὐτινος πρὸ πολλοῦ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἀνέγνωσαν καὶ ἄλλα ἐπιτυχῆ αὐτοῦ ἔργα, δημοσευθέντα ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι καὶ ἐν ἄλλοις περιοδικοῖς. Τὸ νέον τοῦτο διήγημα τοῦ κ. Σταματέλου εὐχαρίστως, πεποιθαμέν, θέλει ἀναγνωσθῆ διὰ τε τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ φυσικὸν τῆς περιγραφῆς. Σ.τ.Δ.

N. I. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ

Διήγημα

Α'

Πᾶν ὅ,τι θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν εἶνε ἐφεύρεσις ἢ γέννημα τῆς φαντασίας μου, εἶνε ἀπλοῦν γεγονός ἢ μᾶλλον σειρά περιέργων ἀναμνήσεων δύο ἀνομοίων καὶ ὀλίγῳ ἀπομεμακρυσμένων ἡλικιῶν, εἶνε καὶ τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ὅ,τι καλοῦμεν αἴσθημα, ἀλλ' αἴσθημα, τὸ ὁποῖον δυσπιστοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐμφύτως φωλεύει εἰς τὴν καρδίαν μας, εἶνε μᾶλλον, ὡς καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσται μου θὰ πεισθῆτε, ἰδιοτροπία τῆς ἀγνώστου ἀνθρωπίνης φύσεώς μας. Καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀκοῦσιν ἐν εἰδει ὀρισμοῦ τῆς διηγήσεώς μου.

Ἐσυνήθισα πάντοτε εἰς ὅ,τι γράφω καὶ εἰς ὅ,τι διηγούμαι νὰ ἀποτυπῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, μὲ ὅλην τὴν εὐειδίῃ ἢ ἀειδίῃ γυμνότητά της, χωρὶς νὰ προσπαθῶ νὰ διορθῶναι καὶ νὰ καλλωπίζω τὸ ἀντικείμενόν μου. Πιστεύω ὅτι ὅσον τις τελειότερον ἀπομιμείται ἢ ἀντιγράφει τὸν φυσικὸν ἢ τὸν ἠθικὸν κόσμον, τόσον ἐπιτυγχάνει καὶ γίνεται ἀρεστός εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς του.

Οὕτω λοιπόν καὶ εἰς τὴν διηγησίαν μου ταύτην, ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐλικρινεστέρᾳ ἀπλότης θέλουσιν ἐμψυχῶναι τὸν κάλαμόν μου.

Κατὰ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, καὶ ὡς τοιαύτην ἐννοῶ τὴν μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους καὶ πλέον ἴσως, διὰ τινος φύσεως ταπεινοτέρας, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μας εἶνε διακεχυμένα τσαυτὰ παράδοξοι ἰδέαι καὶ ἀλλόκοτοι, τσαυτὰ αἰσθήματα ἀόριστα καὶ ἀνεξήγητα, θάλασσα ἀποριῶν καὶ ἀντιφάσεων, εἰκόνας ἀπατηλὰς ποικιλόμορφου, ὧστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ πῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην διατηρῶμεν τὴν λογικὴν φύσιν μας, χωρὶς νὰ πάσχωμεν ἢ χωρὶς νὰ παθαίνωμεν θετικὴν τινα ἀλλοίωσιν, δυνάμεν νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὸν κατόπιν βίον μας. Τὰ γνωρίζομεν ὅλα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν περὶ οὐδενὸς σαφῆ ἰδέαν, αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας μεγάλην, ἐνῶ ἀρκεῖ μία βροντὴ ἢ εἰς τουφεκισμὸς νὰ μᾶς δειλιάσῃ, καὶ ἐν γένει πλέομεν εἰς ἓνα μεταβατικὸν καὶ ἀγνωστὸν κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποῖου προώρισται νὰ δημιουργηθῇ ὁ μετ' ὀλίγον μέγας ἴσως ἀνὴρ, ἢ τὸ ἐλάχιστον ὁ φιλήσυχος πολίτης.

Εἶνε ἀληθέστατον ὅτι ἐκ τοῦ χάους

ἐξῆλθεν ἡ θεία δημιουργία, ἃς μὴ ἐκπλησώμεθα λοιπόν ἂν ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου τῶν παιδικῶν μας ἀνοησιῶν διαλάμπει εἴτα ἡ ἀληθὴς νοημοσύνη.

Ὅτε διέτρεχον τὴν ἡλικίαν ταύτην, μεταβατικὴν, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπεισοδίοις τῶν παιδικῶν ἀνοησιῶν μου, ἐλάμβανε χώραν καὶ τὸ ἐξῆς:

Εἶχον μίαν γειτόνισσαν — αὐτὴ μοὶ εἶχεν ἀφαιρέσῃ πᾶσάν μου ἡσυχίαν καὶ πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἤτο ἡ σκιά, ἢ πανταχοῦ ἀκολουθοῦσά με. Δὲν εἶχον πλέον ὕπνον, τὸν ἀπόλεσα, μοὶ ἐκλάπη. Ἐστερούμην τῶν νοητικῶν μου δυνάμεων, ὡς αἰσθάνομαι ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου, ὡς ὄνειρον ἢ ὡς φάσμα ἢ γειτόνισσά μου. Δὲν ἐγέλων, διὰ νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ, δὲν ἔκλαιον, διὰ νὰ μὴ μὲ κάμῃ νὰ παύσω ἀπέφευγον νὰ τὴν βλέπω, διότι ἐτρόμαζον, ἡσθάνομαι εἰδός τι ἀποσυνθέσεως. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἔπασχον ὅλα ταῦτα, ἐκείνη ἤτο ἴσως συμπῆθης πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἠγάπα, μὴ γνωρίζουσα ὅτι μοὶ ἐπροξένει τόσα κακά. Εἰς οὐδένᾳ ἔλεγον τί ἔπασχον, διότι ἀπλούστατα ἐντροπέμην. Ὅλοι ἠγάπων τὴν δι' ἐμὲ φθερὰν γειτόνισσάν μου, καὶ ὠμίλουν συχρὰ μὲ αὐτὴν καὶ τὴν ἐπεριποιούντο καὶ τὴν ἐπροστάτευον. Δι' ἐμὲ τὰ πάντα ἀνεξήγητα. Διατί μοὶ ἐπροξένει τὴν φρίκην; Οἱ ὀδόντες της ἦσαν λευκοτάτοι, τὰ χεῖλη της κόκκινα, οἱ ὀφθαλμοὶ της ὀλόμαυροι, μᾶλλον ὠραῖοι, ἢ φωνὴ της ταπεινὴ καὶ γλυκεῖα. — Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἐτρόμαζον, διότι ἦτον Ἀράπισσα. Ὡ! ἤτο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Μαύρων, δὲν ἦτο λευκὴ, δι' ἐμὲ δὲν ἦτο ἄνθρωπος. Χριστιανὴ! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ ὁ Χριστός, ὁ ὠραιότερος ἄνθρωπος, διότι ἦτο τέλειος Θεός, τοιοῦτον γένος, μαύρους ἀνθρώπους; Ἄλλως τε, οἱ ἄνθρωποι οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἡμεροὶ πρέπει νὰ εἶνε λευκοὶ· τὸ λευκὸν εἶνε σύμβολον τῆς ἀθώότητος, τὸ μέλαν εἶνε σύμβολον τῆς κολάσεως, τῶν δαιμόνων.

Τὸ λογικόν μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ οὔτε περισσότερον, οὔτε ἐντελέστερον. Ἐν μόνον πράγμα ἐσκεπτόμην, καὶ τοῦτο ἐμετρίαζε τὸ πρὸς αὐτὴν μίσός μου, ὅτι μόνον αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶχον τοιοῦτον ἀπαίσιον χρωματισμόν, διότι πῶς ἦτο δυνατόν ἓνα ὀλόκληρον ἀρτιμελὲς σῶμα νὰ εἶνε ὅλον μαῦρον.

Σαφῆ ἰδέαν, ζωηρὰν εἰκόνα, λεπτομερῆ πρακτῆρησιν δὲν ἠδυνάμην νὰ σχηματίσω. Τὸ ἀληθὲς ἦτο ὅτι οὐδέποτε εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀτενίσω καλῶς καὶ νὰ ἐξετάσω μὲ ἀπάθειαν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών μου. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὸ ἀπεφάσισα· τί θὰ πάθω, εἶνε ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ γυναῖκα, ἢ γουν ἄνθρωπος καὶ συζεῖ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων.

Πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης ἔκρινα καλὸν νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ πληροφοριῶν τινων, σχετικῶν πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν βίον της. Ποῦ ἐγεννήθη καὶ τίνας ἦσαν οἱ γεννητόρες της, μαῦροι καὶ αὐτοὶ ἢ καὶ τι ἄλλο· διότι ἐσκεπτόμην, ὅτι καὶ αὐτὴ κατὰ

τούτο, θά ὁμοιάζει μὲ ἡμᾶς, ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ ζῆ, νὰ γεννᾶται ἀπὸ ὁμοίους τῆς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπλουστάτην ταύτην σκέψιν τὴν ἔκαμνον μετὰ δισταγμοῦ. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ κρίνητε τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεώς μου ἐπὶ τῆς νοητικῆς.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ ἔργον. Ἡ μήτηρ μου ἦτο κατάλληλος νὰ μοὶ δώσῃ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ εἰς τούτο δὲν ἐδίστασα. Κατόπιν σχετικῶν ἐρωτήσεών μου, αἰτινες οὐδὲν ἔπεστησαν τὴν προσοχὴν τῆς μητρός μου, ἔμαθον ἀπλουστάτα ὅτι ἡ Ἀράπισσα, ἡ γειτόνισά μου ἦτο σκλάβαι μικρῆ εἰς ἓνα καράβι ξένο, καὶ ὅτι ὁ κύριός της τὴν ἐπώλησε εἰς τοὺς γείτονάς μας ἀντὶ δύο σάκκων ἀλεύρου καὶ ὀλίγου ἐλαίου, τὰ ὅποια τῷ ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου του. Ἦτο τότε μικρά, μόλις δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν καὶ ἠρόθμει τεσσαρακονταετῆ περιπου βίον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου της, ὥστε ἡ ἡλικία της ἦτο ἀνωτέρα τῶν πενήτηκοντα. Λεπτομέρειαν ἄλλην δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθω καὶ τούτο μὲ ἐπίκρανε πολὺ, διότι πᾶν ὅ,τι ἔμαθον ἐπηύζανε μᾶλλον τὴν ἀνησυχίαν μου. Ἡνοίγετο ἐνώπιόν μου ἀγνωστόν τι περὶ αὐτῆς, ὅπερ ἐμεγέθυνε τὸν τρόμον μου.

Πόθεν ἦτο, εἶχε γονεῖς, ἀδελφούς, ἐπόνει δι' αὐτούς, τοὺς ἐνεθυμεῖτο; ταῦτα πάντα ἦσαν δι' ἐμὲ ἀπορίαί μεγάλαι, ἄξια λόγου πολλοῦ καὶ περιεργείας δεδικοιολογημένης. Σκλάβαι—δηλαδὴ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀγοράζεται καὶ πωλεῖται μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀδιαφορίαν, χωρὶς νὰ κινῆ οὔτε τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀγοράζοντος, οὔτε τὴν σκληρότητα τοῦ πωλοῦντος.

Πλὴν τούτων ὅμως εἶχον μάθει τυχαίως, ὅτι καμμιά φορὰ τὴν ἔπιανε τὸ ἀράπικο καὶ ἔβγανε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ ἀκολούθως ἐπιπτε κατὰ γῆς διὰ πολλὰς ὥρας ἀναισθητός. Ἡ εἰδησις αὕτη προστιθεμένη εἰς τὸ ἀγνωστον τοῦ βίου της, μὲ ἐβεβαίον ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἀγρία καὶ εἶχεν ἐνστικτικὰ θηριώδη, τὰ ὅποια τὴν καθίστων ἐπίφοβον εἰς πάντα, ὅστις τὴν ἐπλησίαζεν, ἢ καὶ ἀπλῶς τὴν ἠτένιζεν. Ἀλλὰ αὕτη ἡ κατ' ἐμὲ θηριώδης γυνὴ ἐγαλούχει καὶ ἀνέτρεφε τὸ μικρὸν τέκνον τῆς κυρίας της, ἢ μᾶλλον εἶχεν ἀναθρέψει ὅλην τὴν γειτονικὴν μας οἰκογένειαν καὶ θερμῶς ἠγάπα καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῆς. Οἷα ἀντίθεσις εἰς τὰς σκέψεις μου! Ἐγὼ λοιπὸν μόνος τὴν ἐτρόμαζον χωρὶς λόγον, διότι ἦτο Ἀράπισσα καὶ τὸ μικρὸν πνευματικόν μου κεφάλαιον ἦτο ἀδύνατον νὰ πλουτισθῆ διὰ τῆς ἀπλῆς ιδέας, ὅτι ὑπὸ τὸ μέλαν ἐκεῖνο ἐξωτερικὸν ἐκαλύπτετο εὐγενὴς ψυχὴ καὶ γενναία καρδίαι. Ἀπάτη τὰ πάντα καὶ ὁ κόσμος ὅλος!

Ἡμέραν τινα ἐκάθημην εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου τῆς φοβερᾶς γειτόνισσάς μου. Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν μου. Νὰ ἀτενίσω καλῶς καὶ νὰ παρατηρήσω ἀκριβῶς τὸ τυραννοῦν με ἀντικείμενον.

Χωρὶς νὰ προσέξω πόθεν ἤρχετο γλυ-

κεῖα καὶ συμπαθῆς φωνὴ πρὸς ἐμέ, ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν μου, καὶ εὐρέθην ἐκτεθειμένους εἰς συνομιλίαν μετὰ τῆς Ἀράπισσας. Ἡ ὁμιλία της ἦτο ἀπλουστάτη, καθόλου φυσικὴ καὶ ἀπολύτως ὁμοίαι πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Μὲ ἠρώτα σχετικόν τι πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου, ὅπερ δὲν ἐνθυμούμαι. Ἀμέσως ἐνεβαρρύνθη, τῇ ἀπήντησα εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις της, ἂν καὶ ἤμην ὀλίγον ἀφηρημένος, πλὴν οἱ παιδικοὶ ὀφθαλμοί μου, λαίμαργοι λίαν, ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ μ' ὄλην τὴν ἐντύπωσιν ἦν μοὶ ἐπρόξενει ἡ παρουσία της, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὴν παρατηρήσω ὅσον ἠδυνάμην καλλίτερον. Ἐκεῖνη μοὶ ὠμίλει, ἐνῶ ἐγὼ ἐξέταζα τὰς παρεῖάς της, τοὺς ὀδόντας της, τὰ χεῖλη της, τὸν λαίμονά της, τὰς χεῖράς της καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδυνάμην. Εἶνε ὅλη μαύρη, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, εἶχον πεισθῆ περὶ τούτου, διότι τὴν μὲν χεῖρά της ἔβλεπον γυμνὴν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, ὁ δὲ στηθόδεσμός της ἦτον ἀνοικτός ἀρκετὰ πολὺ, ὥστε νὰ διακρίνω ὅτι καὶ τὸ στήθος της ἦτο καὶ ἐκεῖνο μαῦρον καὶ ὅμοιον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της.

Μετὰ τὰς ὀλίγας, ἃς μοὶ ἀπηύθυνεν, ἐρωτήσεις, ἀπεσύρθη, ἀφοῦ λίαν εὐγενῶς μὲ ἐχαίρετίσεν. Ἐμεινα μόνος ὁ ἥλιος μὲ ἐθέρμανε καὶ ἠσθανόμην εὐχαρίστησιν, γλυκεῖα πνοὴ ἀέρος μὲ ἐδρόσιζεν ἠπίως καὶ ἡ ὥραία ἐποχὴ τῆς ἀνοιξέως ἐνεθουσία καὶ τὸν μελαγχολικώτερον τῶν ἀνθρώπων. Οὐδὲν ἐσκεπτόμην τὰ πάντα εἶχον διέλθει, τὰ ἔγνη τῆς συνεντεύξεώς μου μετὰ τοῦ φρικώδους ἐκείνου τέρατος τῆς φαντασίας μου σχεδὸν ἐξηλειφθήσαν διὰ μίζας. Σκέψις φυσικὴ καὶ ἀπλουστάτη διηύθυνε τὰς ἐντυπώσεις μου εἶνε ἡ Ἀράπισσα μία γυνὴ ὅπως αἱ ἄλλαι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε μαύρη. Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τούτον πολλὰ παράδοξα, μετὰξὺ αὐτῶν καὶ μαῦροι ἄνθρωποι, πλασμένοι καὶ αὐτοὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν. Ἄλλως τε ποῦς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὸ λευκὸν εἶνε τὸ φυσικώτερον χρῶμα καὶ οὐχὶ τὸ μέλαν;

Ἐντούτοις ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἐσβέσθη ὡς ἄπασαι αἱ λοιπαὶ καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ. ὦ! ἡ νύξ πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν Ἀράπισσαν ἐκεῖνην, ὅταν εἶνε ἀνευ ἀστέρων, συννεφώδης! Πλὴν καὶ τούτο ψευδές, διότι ἡ μαύρη ἐκεῖνη δούλη εἶχεν ὠραίους λευκοὺς ὀδόντας. Ἐχοιμήθην εἶθε νὰ ἠγρύπνουν καὶ νὰ ἐπύρεσον! Ἡ πραγματικὴ ἐκεῖνη εἰκὼν τῆς ἡμέρας, μετεμορφώθη τὴν νύκτα εἰς φρικῶδες ὄνειρον. Ἡ Ἀράπισσα μετ' οὐρὸν ὡς βάραθρον στόμα της καὶ τὰ πλατέα χεῖλη της, μαύρη κατὰμαυρη, μὲ τὰ μαλλιά της ἀνώμαλα, ἐνεφανίζετο πρὸ ἐμοῦ ἅμα ὡς ἔκλεια τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐγὼ ἠσθανόμην ἑαυτὸν πολὺ μικρὸν ἐνώπιόν της, ἐπίστευον ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ καταπῆ ὀλόκληρον, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ προσκρούσῃ εἰς τοὺς ὀδόντας της. Οἷα φρίκη μὲ κατελάμβανεν, ἔτρεμον! Ὁ φοβερὸς δαίμων τῆς κολάσεως δὲν θὰ εἶχε βεβαίως φρικαλεωτέραν ὄψιν. Οἱ ὀφθαλμοί της, μαύρη ἄβυσσος θηριωδίας, ἐπίστευον

ὅτι μὲ ἀπερόβουν. Ἡ χεὶρ της ἐκεῖνη, γυμνὴ μέχρι ἀγκῶνος, ἦτο ἰκανὴ νὰ κατακρημνίσῃ τὴν οἰκίαν μου ὀλόκληρον. Τόσον βᾶρος, τόσον μέγεθος πῶς εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν μου. Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία σκέψις ἣν ἔκαμνον κατ' ὄναρ. Εὐτυχῶς ἐξύπνησα καὶ ἠγέροθην ἀμέσως. Τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τῆς φαντασίας μου, ἐκυριεύσε πάλιν τὰς σκέψεις μου τοσοῦτον, ὥστε ἀκόμη καὶ τώρα, καθ' ἣν ἐποχὴν γράφω, μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν, ἀναπολῶ μετὰ φρίκης τὴν τύραννον τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Πλὴν τὰ ἔτη μεταβάλλουσι τὰ ὄρη εἰς θαλάσσας καὶ τὰς ἐρήμους εἰς δάση, τὰ παιδιὸν γίνεται νεανίας καὶ ὁ νεανίας ἀνὴρ καὶ ὁ ἀνὴρ γέρον. Καὶ τότε ποῖα μεταβολὴ σκέψεων καὶ αἰσθημάτων, ἄκρα δύο ἀνευ συνενώσεως, στιγμῆς δύο ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, ἀνόμοιαι ὅλως καὶ ἀκατάληπτοι.

Ἦδη λογιζομαι εὐτυχῆς, διότι ἐτελείωσα τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς διηγήσεώς μου· τάχα θὰ δυνηθῶ νὰ γράψω καὶ τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον;

Πέποιθα.

Ἐπεταὶ τὸ τέλος.

N. I. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐσθ. ἐ- Δέ- Μοντεπέν, ἀρτί ἐκδοθέν. Δραγ. .... 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Υγεινή», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ..... Δρ. 4 [4,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ)..... Δρ. 4 [4,30]

«Οἱ Μελόμουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐσθ. Μαρμῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτάρων». Τόμου 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Ἡ Ἠρώς τῆς Ἑλληναςτᾶσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Ἡ Γουαϊκής, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]

«Λέον Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἄγκυρα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.4,60[2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή»..... λεπ. 60 (70)

«Ἐρως καὶ Σας», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνας ὑπὸ Αἰσώπου..... δρ. 1 [1,10]